

nere overveje, hvor man kunde faa Pengene fra. Den højtærede Minister sagde, at han kunde tænke sig, at dette blev et Slagord i Befolkningen, og jeg er tilbøjelig til at tro, at den højtærede Finansminister har Ret deri. Det vil meget let blive et Slagord, at man ikke skal nøjes med at bruge de Penge, man paa rimelig Maade kan faa ind gennem Skatter, men at man skal bruge væk efter de Krav, som stilles, og senere give sig til at overveje, hvor man skal faa Pengene fra til at dække de Udgifter, man allerede har taget Bestemmelse om.

Den højtærede Finansminister udtalte, at han mente, Fremtidens Budgetter vilde komme op paa henimod 450 Mill. Kr. i Stedet for de 120 Mill., man regnede med før Krigen. Jeg tror, at det ærede Medlem fra Æbeltoft har fuldkommen Ret i at tage Forbehold overfor et saadant Budget, thi jeg tror ikke, at det kan lade sig gøre at skaffe disse Penge til Veje gennem Skatter — det vilde betyde, at Skattebeløbene skulde forhøjes med omtrent det tredobbelte. Den ærede Minister udtalte, at en af Grundene til, at man maatte regne med større Tal, var den, at Pengene ikke havde den samme Værdi som tidligere. Ja, det har de ganske vist ikke for Øjeblikket, men det er sikkert ingenlunde givet, at deres Værdi vil vedblive at være saa ringe. Pengenes Værdi bestemmes jo efter Varepriserne, og jeg har nu den Forestilling, at for at raade Bod paa den økonomiske Elendighed, som findes i alle de Lande, der har været i Krig, og som ogsaa i større eller mindre Grad strækker sig til de Lande, der har været udenfor Krigen, vil man overalt i Verden være henvist til at producere alt, hvad man evner, og der er ingen Tvivl om, at der kan produceres betydelig mere, baade af Levnedsmidler og andre Fornødenheder, end der har været produceret tidligere, og naar Produktionen bliver tilstrækkelig stor, og der bliver Overproduktion, synker Priserne, og dermed stiger Pengenes Værdi. Jeg anser det for fuldkommen givet, at Priserne vil synke, og jeg antager, at det særlig vil komme til at gaa ud over Landmændene og aller mest over de Landmænd, som i disse Krigsaar har købt Ejendomme til ganske taabeligt høje Priser.

Den højtærede Minister udtalte, at man maatte være beredt paa at faa betydeligt højere Skat paa Indtægt og Formue, end man hidtil har haft. Det forekommer mig, at der var en Tid, da den højtærede Minister selv var noget i Tvivl om, om man ikke snart havde naaet Grænsen for, hvad man kunde udskrive i direkte Skat paa Indtægt og Formue. Skal Skatten forhøjes meget stærkt, risikerer man, at den klikker, at man ikke faar Skatten ind, og det vil blive meget ubehageligt, hvis man skal til i meget stor Udstrækning at hjem søge Folk, fordi de har søgt at unddrage sig denne efter deres Opfattelse ganske urimeligt høje Skat. Noget kunde der naturligvis gøres igennem indirekte Beskatning, og jeg ved ikke, om det i og for sig vilde være den højtærede Finansminister personlig saa meget imod, men i den Retning kan han jo ikke komme langt med de Partier, til hvilke han for Øjeblikket støtter sig, medmindre man skulde kunne finde flere af saadanne Varer, som man tidligere betragtede som i allerhøjeste Grad nødvendige, og som derfor ikke maatte beskattes videre, Varer, som f. Eks. den fattige Mands Snaps; hvis man kunde lave flere saadanne Varer om til at være Luksusvarer, kan det jo godt være, man ad den Vej kunde faa noget. Brændevinen har jo virket godt, den har givet ganske godt i Kassen, og der er vist ikke noget i Vejen for, at den bliver drukket, og det for Resten ikke alene af de mere velstaaende, men jeg har undertiden set, at det gaar ret langt ned med, at man skal have sin Snaps til Maden; den smager jo godt, smager i hvert Fald af Penge.

Men denne nye Form for Finanspolitik, først at bestemme Udgifterne og derefter se, hvorledes man kommer af Sted med Indtægterne, den støtter den højtærede Finansminister særlig paa, at Verden er ved at omdannes; vi faar en ny Samfundsordning, der vil give sig Udtryk deri, at der stilles Krav; der stilles Krav franeden og Krav, som man er nødt til at efterkomme, dersom man overhovedet vil opretholde Samfundsordenen. Naturligvis var den højtærede Finansminister inde paa, at saadanne Krav kunde være saa fantastiske, saa vilde, at Finansministeren maatte lægge sig imellem og sige: